

Faluról került be a blokkba, s ottani szokásait is magával hozta. Ez nem baj, egyáltalán, sőt. Rend a lelke mindennek, vallja, de a hagymahéjas, szalonnabőrös, kenyérmorzásás abroszt lelkiismeret furdalás nélkül rázza az alsó szomszéd frissen kitergetett ruháira.

Amúgy sem szereti az alsó szomszédot, mert szerinte részeges, semmirekellő, rosszindulatú. Bomlasztja a blokk-közösséget. Nem fizeti időben a közkötséget, s egyszer egy blokkgyűlésen azzal vádolta meg, hogy besúgó volt a múlt rendszerben. Elakadt a szava.

Egy karrier kezdete

Nemrég került nyugdíjba. **Frissnyugdíjas.** Reggel már nem fúj a gyár, urasan megreggelizik, bekap egy felest a lakótelepi bodegában, utána lebzsel az élelmiszer-üzletben. Van most minden, nem úgy, mint a nyolcvanas években. Akkoriban

[nadrágszíjparcellákat telepítettek](#)

a zöldövezetre, legyen mit megenni-alapon, szűk világ volt. Azóta sem tudni, hogy miért, de tény, hogy az övé volt a legszélesebb, pedig akkor nem is volt blokkfelelős.

Az csak mostanában lett. Onnan indult az egész, hogy megtudta: nem kell közkötséget fizetni a melóért cserébe. Dénkó bá' kiöregedett, keresi otthon a halál, „**váccsuk le!**” Nosza, szólt egy-két „jóembernek” akik néhány sörért és felesért megszavazták. Azóta ő a kakas a

szemétdombon. S azóta van privát parkolóhelye is a blokk mellett, láncsal kerítette,

mésszel festette fel régi Skodája rendszámát a falra.

Oda nem áll(hat) senki rajta kívül. A pincéből kivezetett gumislagból folyik a víz (a lakók fizetik), amikor havonta lemossa. Ugyanott. A zajt utálja, de ha túráztatja a kocsit motorját reggeliben, azt még a nyolcórétű termopan-ablak sem tudja kivédeni. Ha valaki zajong, csavarhúzóval kocogtatja a fűtőtestet, s meg-megdöngeti a liftajtót, ha úgy érzi, trécselnek a nyolcadikon a fehérnépek.

A tetőfeljáróhoz is csak neki van kulcsa, megspórolja a mesterembert a „szurkozásnál”. Hetvenéves tatákkal cipelteti a kátránypapír-kötegeket a tetőre, bűzlik az olvadt szurok. Ő hozta el kocsival, a benzint felszámolta magának. Télen velük töreti fel a jeget a járdáról.

Régebb biciklivel járt, egy Tohanival, habár mindig Szputnyikról álmodozott – végül a Skoda lett a dologból. A lépcsőházban letett bicikliket és babakocsikat utálja, megszólítja a tulajdonosaikat, hogy „vigyék má fére innétről, bé a pincébe vagy fel az apartamentbe!”

Délben ebéd, mikor az asszony is hazakerül munkából. Jóféle fehérnép,

dolgozik, főz, nem beszél sokat.

Elvan a tévé előtt a telenovellákkal, mint pékkutya a zsömlével. Ő közben kávézik a teraszon, képéből kikelve leüvölt a gyermekeknek, ha a virág-gruppba rúgják a labdát („A nyakatokat kitekerem s a fületeket a kezetekbe adom, te!”), valahol becsuknak egy konyhaablakot. Ne hallják a mocskos száját.

Notórius gyerekgyűlölő, értelemszerűen a játszótér-felújításba se pótolta. Egyfajta erkölcs-csősz is napjainkban, de a nyolcvanas évek végén számottevő pornókazetta-gyűjteménye volt, s ma is megbámulja a csajokat az utcán, még az érettebbeket is.

Ebéd (húsleves plusz nagy adag fuszulykafőzelék fokhagymás házikolbásszal, homoródi borvíz) után aztán azt lesi a függöny mögül, hogy ki hova megy, ki merre koslat a blokkból, ki

jön ide, s vajon hány személy van bejelentve(l). Ugyambiza. **Szú a fában, olyan.** Amikor valaki meghal a blokkból, apró haszna van belőle. Annyi koszorúpénzt gyűjt, hogy maradjon abból két-három sörre is. Alig várja, hogy lejárjon a temetés, kalács és köményes várja a kapunál. Délután két

életbevágóan fontos tevékenységet végez.

„**Vizora olvasás**” – ez az egyik, napokkal ezelőtt kibiggyesztette egy papírfecnin a bejáratú ajtóra. Házipapucsban, szakadt melegítőben végigmegy a blokkon, szemüveg fel, ír, számol, térdel, kommentál, bevilágít a vízórára, ellenőriz. Átvilágít, kívülről-belülről, mint ahogy a szekus dossziékat kéne végre. Az aláírás- és pénzgyűjtés csótányirtásra a másik ügy, párhuzamosan fut a dolog.

„Az a helyzet szomszéd, hogy esznek meg a bogarak, értijé, s ki kéne permetezni őket” – mondja száját lebiggyesztve, lóg belőle a grafitceruza. Szőrös füle mögött cigi, zsebében tökmag és pincekulcs lapul. **Mert a pince, az egy jó hely.** Tágas (az övé a legtágasabb), ott meg lehet inni egy-két pohárka házi bort, kupica pálinkát, elő lehet készülni a barátokkal a napfénypontjára.

A blokkgyűlésre. A pityókás zsákok katonás rendben, borkánok porosodnak, koccannak, fogó csapta agyon az egeret, röhögnek. Ő viszi ki, elreccsen egy fing, amikor lehajol. „Macskát kéne tartani”. Röhögnek.

Estefelé, füstszagú szürkületben blokkgyűlés, barátok közt – szigorúan a bejáratban, hogy aki dögfáradtan éppen akkor érkezik haza melőből, hadd érezze hülyén magát, miközben átverekshi magát a papucsban, tréningnaciban, köténykében, gumicsizmában, Manchester United-dresszben, veddfelkében lebzselő szomszédok között.

Sok a probléma: lépcsőházfestés, szemétdíj, „köszköccség”, különfélék, ő nem tehet róla, ő nem, hiába jár a részeges szomszéd szája ezerrel. Az viszont lázad, mint Fletcher és a matrózok a Bountyn, összekáromkodnak, leköcsögözi, bevágja a liftajtót.

Gyűlés után este kocsmá, sör sört követ, bölcselkedés bölcselkedést. Izzadtságszag egy ilyen nap után. **Minden álma, hogy önkormányzati képviselő legyen.** A néptanácsnál, igen, ott. Ottan. Vagy legalább lakóbizottsági elnök, és minél hamarabb. „Abbiza jó vóna”. A blokknak. Persze... Meg neki. Ott hozza lehet(ne) matatni a forgóalaphoz s a pénztárosnőhöz is. Tiszta karrier.

Addig kell megcsinálnia, ameddig le nem váltják.